

Sygn. akt II C1058/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Pikulik
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Podpora

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko J. L. (1)

o zapłatę

- zasądza od pozwanej J. L. (1) na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 13.433,28 zł (trzyście tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote dwadzieścia osiem groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 12.004,47 zł (dwanaście tysięcy cztery złote czterdzieści siedem groszy) liczonymi od dnia 16 marca 2016 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej J. L. (1) na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. na rzecz powoda Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego z siedzibą w W. kwotę 713,38 zł (siedemset trzyście złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt II C 1277/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 25 maja 2016 r. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie z pozwem o zapłatę od pozwanej J. L. (1) kwoty 13.433,28 zł oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że udzielił pozwanej kredytu w zakresie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) w ramach którego pozwana otrzymała kwotę 16.818,75 zł. Pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty na podstawie zawartej umowy.

Pomimo wezwań i monitów, pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty, w związku z czym po upływie terminu, do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 29 stycznia 2016 r. Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową, powód pismem z 17 grudnia 2015 r. wezwał pozwaną do zapłaty wymaganego zobowiązania. Powód podał, że wysłane wezwanie zostało doręczone pozwanej w sposób umożliwiający jego odbiór i zapoznanie się z jego treścią. Powód wskazał, że wobec dalszego braku spłaty zadłużenia, dochodzi

należności w oparciu o zawartą umowę, a wskazywane w W. z Ksiąg Banku z dnia 15.03.2016 r., na którą składają się następujące należności: należność główna w kwocie 12.004,47 zł, odsetki za okres od dnia 28.12.2012 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 1.173,35 zł, koszty opłaty i prowizje w kwocie 255,46 zł oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po dniu wystawienia W. z Ksiąg Banku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty niespłaconego kapitału tj. od kwoty 12004,47 zł, przy czym powód wskazał, że odsetki od niespłaconego kapitału naliczane są według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, z zastrzeżeniem, że od dnia 01.01.2016 r. wysokość tych odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z art. 481 § 2¹ k.c.

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin- Centrum w Szczecinie.

Zarządzeniem z dnia 21 września 2016 r. Przewodniczący wyznaczył termin rozprawy i zarządził doręczenie pozwanej odpisu pozwu wraz z załącznikami i pouczeniami. Powyższa korespondencja została pozwanej J. L. (1) skutecznie doręczona.

Pozwana J. L. (2) nie złożyła odpowiedzi na pozew, zaś w trakcie rozprawy przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie w dniu 8 grudnia 2016 r. uznała powództwo w całości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia 2012 r. pozwana J. L. (2) zawarła z powodem (...) Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której powód pożyczył pozwanej kwotę 16.818,75 zł na okres od dnia 28 grudnia 2012 r. do dnia 5 stycznia 2009 r.

W ww. umowie pożyczkobiorca upoważnił Bank do pomniejszenia udzielonej mu kwoty pożyczki o prowizję od udzielonej pożyczki w kwocie 510,40 zł, opłatę za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 6.100,35 zł, w tym kwotę 45,60 z tytułu A., tak, że łącznie pożyczkobiorca (pozwana) otrzymała do dyspozycji kwotę 10.208 zł. Oprocentowanie nominalne pożyczki wynosiło 16,99 % w stosunku rocznym i było w stałe w okresie obowiązywania umowy. Kwota naliczonych odsetek umownych od udzielonej pożyczki wynosiła 10.201,41 zł.

Całkowita kwota do zapłaty przez do zapłaty przez pożyczkobiorcę (pozwaną) ustalona na dzień zawarcia umowy wynosiła 27.020,16 zł, na kwotę tą składała się całkowita kwota pożyczki w kwocie 10.253,60 zł, całkowity koszt pożyczki na który złożyła się prowizja od udzielonej pożyczki w kwocie 510,40 zł, odsetki umowne w kwocie 10.201,41 zł oraz opłata za ochronę ubezpieczeniową w kwocie 6.054,75 zł.

Pożyczkobiorca (pozwana) zobowiązała się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 72 ratach miesięcznych, płatnych do dnia 5 każdego miesiąca.

Kwota miesięcznej raty pożyczki powiększona o opłatę za prowadzenie rachunku przez Bank opiewała na kwotę 375,28 zł.

Za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części Bank miał, wedle treści umowy prawo naliczać odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne). Stopa odsetek karnych zgodnie z umową była zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosiła 23 % i była równa czterokrotności aktualnej na dany dzień wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W umowie wskazano, że w razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Pożyczkobiorca został zobowiązany do spłaty całości zadłużenia w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Po upływie tego okresu wypowiedzenia całość należności Banku stawała się zadłużeniem przeterminowanym.

(§ 1 umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z 28.12.2012 r.).

Niesporne, a nadto:

-umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z 28.12.2012 r. k. 19-22

-harmonogram spłat k. 23

Pozwana J. L. (1) nie dokonywała płatności rat w określonym w harmonogramie terminie, w związku z czym pismem z dnia 16 grudnia 2015 r. powód (...) Bank (...) S.A. wypowiedział pozwaną umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z 28 grudnia 2012 r. w całości, z zachowaniem 30-dniowego wypowiedzenia, jednocześnie informując, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonej pożyczki będzie wymagalna, zatem pozwana jest obowiązana do jej niezwłocznego, nie później niż w terminie 30 dni, zwrotu, wraz z odsetkami należnymi Bankowi za okres korzystania z pożyczki.

W ww. wypowiedzeniu wskazano, że wymagalne należności na dzień wypowiedzenia wynoszą łącznie 13.416,45 zł, w tym z tytułu odsetek od kapitału kwota 954,22 zł, z tytułu kapitału kwota 12.266,77 zł, a z tytułu kosztów, opłat i prowizji kwota 235,46 zł.

Pozwana pismo zawierające wypowiedzenie umowy odebrała w dniu 30 grudnia 2015 r.

Niesporne, a nadto:

-zestawienie wpłat dokonywanych na rachunek k. 24

-wypowiedzenie umowy z 16.12.2015 r. k.25 wraz z potwierdzeniem odbioru k.26

Z W. z (...) Banku (...) S.A. z dnia 15 marca 2016 r. wynika, że zobowiązanie pozwaną J. L. (1) z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z 28 grudnia 2012 r. opiewa na dzień 15 marca 2016 r. na kwotę 13.433,28 zł, na którą to składa się należność główna w kwocie 12.004,47 zł, odsetki za okres od dnia 28 grudnia 2012 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 1.173,35 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 255,46 zł oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po dniu wystawienia W. z Ksiąg Banku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty niespłaconego kapitału tj. od kwoty 12004,47 zł według stałej stopy procentowej, przy czym wskazano, że na dzień wystawienia wyciągu wysokość odsetek wynosi 10 % w stosunku rocznym.

Do dnia wniesienia pozwu, pozwana nie uregulowała swojego zadłużenia wobec powodowego Banku.

Niesporne, a nadto:

-W. z Ksiąg Banku z 15.03.2016 r. wraz z zestawieniem odsetek k. 17-18

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Na wstępie podnieść należy, że pozwana J. L. (2) podczas rozprawy w dniu 8 grudnia 2016 r. uznała wywiedzione przeciwko niemu powództwo w całości. Powyższe oświadczenie miało kluczowe znaczenie w kwestii uwzględnienia żądania pozwu przez Sąd w całości.

Zgodnie z art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t.) , przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Stan faktyczny sprawy był niesporny, pozwana bowiem, uznając powództwo, potwierdziła wszystkie okoliczności wskazane w pozwie, uznając w całości wytoczone przeciwko niej powództwo.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego (zob. wyrok SN z dnia 1 czerwca 1973 r., II CR 167/73, OSNC 1974, nr 5, poz. 94, według którego wyrok nie może być oparty na uznaniu, które uzależnia spełnienie dochodzonego pozwym żądania od warunku; odmiennie - por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 grudnia 1999 r., I PKN 399/99, OSNP 2001, nr 8, poz. 271).

Sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 k.p.c.) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem i zaopatruje go z urzędu rygorem natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2), o ile wyrok jest zdatny do wykonania.

W realiach przedmiotowej sprawy nie było podstaw do przyjęcia, że dokonane przez pozwaną uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Z zaoferowanych przez powoda, a nie budzących wątpliwości co do ich wiarygodności dowodów w postaci dokumentów wynika, że pozwana zawarła z powodem w dniu 12 grudnia 2012 r. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), a następnie pożyczki tej nie spłacała zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat. Wobec tego, na podstawie zapisów ww. umowy, powód (...) Bank (...) S.A. w dniu 16 grudnia 2015 r. wypowiedział pozwanej umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z 28 grudnia 2012 r. w całości, wzywając jednocześnie pozwaną do zapłaty wymagalnych należności, które na dzień na dzień wypowiedzenia wynosiły łącznie 13.416,45 zł, w tym z tytułu odsetek od kapitału kwota 954,22 zł, z tytułu kapitału kwota 12.266,77 zł a z tytułu kosztów, opłat i prowizji kwota 235,46 zł. Pozwana, mimo skierowanego do niej wezwania do zapłaty, należności tej na rzecz powoda nie uiściła. Dlatego też, powód w dniu 15 marca 2016 r. wystawił W. z Ksiąg Banku, wskazując w nim, że zobowiązanie pozwanej J. L. (1) z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z 28 grudnia 2012 r. opiewa na dzień 15 marca 2016 r. na kwotę 13.433,28 zł, na którą to składa się należność główna w kwocie 12.004,47 zł, odsetki za okres od dnia 28 grudnia 2012 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 1.173,35 zł, koszty opłaty i prowizje w kwocie 255,46 zł oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po dniu wystawienia W. z Ksiąg Banku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty niespłaconego kapitału tj. od kwoty 12004,47 zł według stałej stopy procentowej, przy czym wskazano, że na dzień wystawienia wyciągu wysokość odsetek wynosi 10 % w stosunku rocznym. Następnie powód wystąpił z pozwem do Sądu o zapłatę kwoty wskazanej w ww. wyciągu, a pozwana to powództwo uznała.

W ocenie Sądu, stan faktyczny podany przez powoda, którego pozwana nie kwestionowała, nie budził wątpliwości, zaś w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniały uwzględnienie żądania. Następnym skutecznym uznaniem powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Z powyższych przyczyn zasądzono na rzecz powoda od pozwanej dochodzoną pozwym należność, tj. kwotę 13.433,28 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od kwoty 12.004,47 zł, od dnia 16 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 359 § 1-3 k.c., zgodnie z którym odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. Odsetki zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie to z którymi przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Stroną wygrywającą postępowanie w całości jest powód. Stosownie zatem do zasad przewidzianych w wyżej wskazanym przepisie, pozwana winna zwrócić powodowi koszty procesu. Koszty te w niniejszej sprawie wyniosły 713,38 zł, na którą to kwotę składała się opłata sądowa od pozwu, obliczona na podstawie art. 13 pkt 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) w kwocie 672 zł, kwota 34 zł tytułem opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictw oraz kwota 7,38 zł tytułem opłaty notarialnej od poświadczenia podpisów pod pełnomocnictwami.

Ponieważ Sąd zasądził roszczenie uznane przez pozwaną, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. w punkcie 3 z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt II C 1058/16

ZARZĄDZENIE

- 1.Odnotować;
- 2.Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda- Ł. K.;
3. Zarządzenie wykonać w terminie 10 dni;
- 4.Akta z apelacją lub za miesiąc.

28.12.2016 r., SSR Justyna Pikulik